

"משל למלך שקודם בואו לעיר יוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה, ואז רשאיין כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", והיינו, שכאשר המלך נמצא ב"היכל מלכותו", אזי "אין נכנסים כי אם ברשות, ואף גם זאת המובחרים שבעם ויחידי סגולה", ויש צורך בכו"כ הכנות, מה שאין כן בהיותו בשדה, רשאים ויכולים כולם לגשת אל המלך ולהגיש לו בקשותיהם...

בסיום המשל הנ"ל מוסיף רבינו הזקן: "ובלכתו העירה הם הולכים אחריו"... בתיבות אלו מבאר רבינו הזקן את התכלית שבדבר: מלבד המעלה שבעצם הענין שהמלך בא לשדה ומתגלה לכולם, שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב ד"איש שדה" יכולים לראות את המלך, יש בזה מעלה עמוקה יותר – שעל ידי זה יוצאים סוף כל סוף מהמעמד ומצב ד"שדה", וכאשר המלך הולך העירה, "הם הולכים אחריו". וטעם הדבר – כיון שבהיות המלך בשדה, נתקשר ה"איש שדה" אל המלך, באופן שאינו יכול להפרד ולהינתק ממנו, וכיון שכן, הרי היכן שהמלך הולך, הולך גם הוא אחריו.

והנה, העניין ש"בלכתו העירה הם הולכים אחריו" – נעשה בראש השנה... ואילו בחודש אלול נמצאים עדיין בשדה; אבל אעפ"כ, כיון שכל ענין דורש הכנה והקדמה... הנה ההכנה להליכה אחריו בפועל בר"ה – מתחילה כבר בחודש אלול, ועוד לפני זה, בשבת מברכים חודש אלול... והיינו, שהחל משבת מברכים, ובפרטיות יותר, החל מראש חודש אלול, צריכים להתחיל להתכונן לצאת מהשדה ולילך לעיר. בחיצוניות ובגלוי נמצאים עדיין בשדה, אבל בפנימיות נקודת הנשמה נרגש כבר שצריכים לצאת מהשדה ולילך אחר המלך העירה... ולאחרי ההכנה בחודש אלול – הרי זה נמשך בפועל ובגלוי בראש השנה.